

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পৰস্পৰ আত্মিক ভাই-ভাই হোৱা, তোমালোকৰ ইজনৰ-সিজনৰ প্ৰতি বহুত মৰম-চেনেহ থকা উচিত, তোমালোক প্ৰেমেৰে ভৰপূৰ গঙ্গা হোৱা, কেতিয়াও কাজিয়া-পেছাল নকৰিবা"

প্ৰশ্ন: কেনেকুৱা সন্তান আত্মিক পিতাৰ অতি মৰমৰ হয়?

উত্তৰ: 1) যিয়ে শ্ৰীমত অনুসৰি গোটেই বিশ্বৰ কল্যাণ কৰি আছে। 2) যি ফুল হৈছে, কেতিয়াও কাকো কাঁইট হৈ নিবিলে (দুখ নিদিয়), ইজনে-সিজনৰ লগত মিলাপ্ৰীতিৰে থাকে, কেতিয়াও বিতুষ্ট নহয় - এনেকুৱা সন্তান পিতাৰ অতি মৰমৰ হয়। যিয়ে দেহ-অভিমানত আহি নিজৰ ভিতৰতে কাজিয়া কৰে, লোণ-পানী (মতান্তৰ) হয়, তেওঁ পিতাৰ সন্মান হানি কৰায়। তেওঁ হৈছে পিতাক নিন্দা কৰাওঁতা নিন্দুক।

ওঁম শান্তি। যেনেকৈ এতিয়া আত্মিক পিতা আত্মিক সন্তানসকলৰ অতি মৰমৰ, তেনেকৈ আত্মিক সন্তানসকলো আত্মিক পিতাৰ অতি মৰমৰ কিয়নো শ্ৰীমত অনুসৰি গোটেই বিশ্বৰ কল্যাণ কৰি আছে, কল্যাণকাৰী সকলোৱে অতি মৰমৰ হয়। তোমালোকো পৰস্পৰ ভাই-ভাই হোৱা, তেন্তে তোমালোকো নিশ্চয় ইজন-সিজনৰ অতি মৰমৰ হ'বা। বাহিৰৰ সকলৰ প্ৰতি ইমান মৰম নাথাকিব, যিমান পিতাৰ সন্তানসকলৰ নিজৰ মাজত থাকিব। তোমালোকৰো নিজৰ মাজত বহুত মৰম-চেনেহ থকা উচিত। যদি ভাই-ভাইৰ মাজত ইয়াতেই কাজিয়া-পেছাল লাগি থাকে বা মৰম-চেনেহ নাথাকে তেন্তে সেয়া ভাই নহয়। তোমালোকৰ নিজৰ মাজত মৰম-চেনেহ থকা উচিত। পিতাৰো আত্মাসকলৰ প্ৰতি ল'ভ (মৰম) আছে, নহয় জানো। গতিকে আত্মাসকলৰো পৰস্পৰ বহুত ল'ভ থাকিব লাগে। সত্যযুগত সকলো আত্মা পৰস্পৰ অতি প্ৰিয় হয় কাৰণ শৰীৰৰ অভিমান নোহোৱা হৈ যায়। তোমালোক ভাই-ভায়ে এজন পিতাৰ স্মৃতিৰে গোটেই বিশ্বৰে কল্যাণ কৰা, নিজৰো কল্যাণ কৰা গতিকে ভাইসকলৰো কল্যাণ কৰিব লাগে সেইবাবে পিতাই দেহ-অভিমানীৰ পৰা দেহী-অভিমানী কৰি আছে। সেই লৌকিক ভাই-ভায়েতো নিজৰ মাজতে ধনৰ বাবে, (সম্পত্তিৰ) অংশৰ বাবে কাজিয়া কৰে। ইয়াত কাজিয়া-পেছালৰ কথা নাই, প্ৰত্যেকেই ডাইৰেক্ট কানেক্সন (পোনপটীয়া সংযোগ) ৰাখিবলগীয়া হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। যোগবলৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। লৌকিক পিতাৰ পৰা স্থূল উত্তৰাধিকাৰ লোৱা হয়, এয়াতো হৈছে আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক উত্তৰাধিকাৰ। প্ৰত্যেকেই পিতাৰ পৰা ডাইৰেক্ট উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। যিমনে ইণ্ডিভিজুৱেল (ব্যক্তিগত ভাবে) পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনেই উত্তৰাধিকাৰ পাবা। পিতাই যদি দেখা পায় যে নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰিছা তেন্তে পিতাই ক'ব - তোমালোক গৰাকী বিহীন (অভিভাৱক নথকা) নেকি? আত্মিক ভাই-ভায়ে কাজিয়া কৰিব নালাগে। যদি ভাই-ভাই হৈও নিজৰ মাজত কাজিয়া-পেছাল কৰা, মৰম-চেনেহ নাথাকে, তেন্তে যেন ৰাৱণৰ হৈ যোৱা। সেই সকলো আসুৰি সন্তান হৈ পৰে। আকৌ দৈৱী সন্তান আৰু আসুৰি সন্তানৰ মাজত যেন পাৰ্থক্যই নাথাকে কাৰণ দেহ-অভিমানী হৈ কাজিয়া কৰে। আত্মাই, আত্মাৰ সৈতে কাজিয়া নকৰে সেইবাবে পিতাই কয় হে অতি মৰমৰ সন্তানসকল, নিজৰ মাজতে লোণপানী নহ'বা। (লোণপানী) হয় সেইবাবে বুজোৱা হয়। আকৌ পিতাই ক'ব এওঁতো দেহ-অভিমানী সন্তান, ৰাৱণৰ সন্তান, মোৰতো নহয়, কাৰণ নিজৰ মাজত লোণপানী হৈ থাকে। তোমালোক 21 জন্ম ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) থকা। এতিয়া দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে। যদি নিজৰ মাজত মিলাপ্ৰীতি নাথাকে তেন্তে সেই সময়ৰ বাবে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ বুলি বুজিব লাগে। নিজৰ মাজত লোণপানী হ'লে পিতাৰ সন্মান হানি হ'ব। যদিও ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি কোৱা হয় কিন্তু আসুৰি গুণ থাকিলে তেতিয়া যেন দেহ-অভিমানী হয়। দেহী-অভিমানীৰ ঈশ্বৰীয় গুণ থাকে। ইয়াত তোমালোকে ঈশ্বৰীয় গুণ ধাৰণ কৰিলে তেতিয়াহে পিতাই লগত লৈ যাব, পুণৰ সেই সংস্কাৰেই লগত যাব। পিতাই জানে যে সন্তানসকলে দেহ-অভিমানত আহি লোণপানী হৈ থাকে। তেওঁলোকক ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি ক'ব নোৱাৰিব। নিজৰ কিমান লোকচান কৰে। মায়াৰ বশীভূত হৈ পৰে। নিজৰ মাজতে লোণপানী (নিমখ-পানী, মতভেদ) হৈ যায়। এনেয়েতো গোটেই সৃষ্টিয়েই লোণপানী কিন্তু যদি ঈশ্বৰীয় সন্তানো লোণপানী হৈ পৰে তেন্তে বাকী পাৰ্থক্য কি থাকিল? তেওঁলোকেতো পিতাৰ নিন্দা কৰায়। পিতাৰ নিন্দা কৰাওঁতা, লোণপানী হওঁতাই পাৰ পাৰ নোৱাৰে। তেওঁলোকক নাস্তিক বুলিও ক'ব পাৰি। আস্তিক হওঁতা সন্তানে কেতিয়াও কাজিয়া কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰিব নালাগে। মৰম-চেনেহৰে থাকিবলৈ ইয়াতেই শিকিব লাগে, যাৰ ফলত আকৌ 21 জন্ম পৰস্পৰ মৰম-চেনেহ থাকিব। পিতাৰ সন্তান বুলি কৈ আকৌ ভাই-ভাই নহ'লে তেন্তে তেওঁ আসুৰি সন্তান হ'ব। পিতাই সন্তানসকলক বুজাবৰ বাবে মুৰুলী শুনায়। কিন্তু দেহ-অভিমানৰ বাবে তেওঁলোকে এয়া বুজি নাপায় যে বাবাই আমাৰ বাবে কৈ আছে। মায়া অতি তীক্ষ্ণ। যেনেকৈ নিগনিয়ে কূটিলে গমেই পোৱা নাযায়। মায়াও অতি মিঠা-মিঠা ফু মাৰে আৰু কূটিলৈ আৰম্ভ কৰে।

গমেই পোৱা নাযায়। নিজৰ মাজতে বিতুষ্ট হোৱা আদি আসুৰি সম্প্ৰদায়ৰ কাম। বহুত চেন্টাৰত (সেৱা কেন্দ্ৰত) লোণপানী হৈ থাকে। এতিয়া কোনোতো পাৰফেক্ট (সম্পূৰ্ণ) হোৱা নাই, মায়াই আক্ৰমণ কৰিয়েই থাকে। মায়াই এনেদৰে মূৰ ঘূৰাই দিয়ে যে গ'মেই পোৱা নাযায়। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে আমাৰ নিজৰ মাজত প্ৰেম আছে নে নাই? যদি প্ৰেমৰ সাগৰৰ সন্তান হোৱা তেন্তে প্ৰেমেৰে ভৰপূৰ গঙ্গা হ'ব লাগে। কাজিয়া-পেছাল কৰা, বেয়া কথা কোৱা, তাতকৈ কথা নোকোৱাই ভাল। বেয়া কথা নুশুনিবা....। যদি কাৰোবাৰ ক্ৰোধৰ অংশ আছে, তেতিয়া সেই মৰম-চেনেহ নাথাকে সেয়েহে বাবাই কয় - সদায় নিজৰ খতিয়ন উলিওৱা, আসুৰী স্বভাৱ যদি শুধৰণি নহয় তেন্তে ফলাফল কি হ'ব? কি পদ পাবা? পিতাই বুজায় - একো সেৱা নকৰিলে তেতিয়া অৱস্থা কেনেকুৱা হৈ যাব? পদকম হৈ যাব। সাক্ষাৎকাৰতো সকলোৰে হ'বই, তোমালোকৰো নিজৰ পঢ়াৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। সাক্ষাৎকাৰ হোৱাৰ পাছতহে তোমালোক স্থানান্তৰ হোৱা, স্থানান্তৰ হৈ তোমালোকে নতুন সৃষ্টিলৈ আহি যাবা। অন্তিম সময়ত সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, কোনে-কোনে কেনেকুৱা নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'ল? তেতিয়া কন্দা-কটা কৰিব, শাস্তিও খাব, অনুতপ্ত হ'ব- বাবাৰ কথা নুশুনিলা। বাবাইতো বাৰে-বাৰে বুজাইছে যে কোনো ধৰণৰ আসুৰী গুণ থাকিব নালাগে। যাৰ দৈৱীগুণ আছে তেওঁলোকে এনেকুৱা নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাতো বহুত সহজ - 'অল্ফ' আৰু 'বে', 'অল্ফ' মানে পিতা 'বে' মানে বাদশ্বাহী। গতিকে সন্তানসকলৰ নিচা থাকিব লাগে। যদি পৰম্পৰাৰ মাজত লোণপানী হোৱা তেন্তে আকৌ ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি কেনেকৈ বুজা যাব। পিতাই বুজিব এওঁ আসুৰী সন্তান, মায়াই এওঁৰ নাকত ধৰি লৈছে। তেওঁ গমেই নাপায়, অৱস্থা একেবাৰে অস্থিৰ, পদো কম হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলে তেওঁক মৰমেৰে শিকাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে, প্ৰেমৰ দৃষ্টি ৰাখিব লাগে। পিতা প্ৰেমৰ সাগৰ হয় গতিকে সন্তানসকলকো আকৰ্ষণ কৰে। সেয়েহে তোমালোকো প্ৰেমৰ সাগৰ হ'ব লাগে।

পিতাই সন্তানসকলক বহুত মৰমেৰে বুজায়, ভাল মত দিয়ে। ঈশ্বৰীয় মত পোৱাৰ বাবে তোমালোক ফুল হৈ যোৱা। সকলো গুণ তোমালোকক দিয়ে। দেৱতাসকলৰ পৰম্পৰা মৰম-চেনেহ নাথাকে জানো। গতিকে সেই অৱস্থা তোমালোকে ইয়াতেই গঢ়িব লাগে। এই সময়ত তোমালোকৰ জ্ঞান আছে আকৌ দেৱতা হৈ গ'লে তেতিয়া জ্ঞান নাথাকিব। তাত দৈৱী মৰম-চেনেহহে থাকে। সেয়েহে সন্তানসকলে এতিয়া দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে পূজ্য হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এতিয়া সংগমত আছা। পিতাও ভাৰতলৈ আহে, শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। কিন্তু তেওঁ কোন, কেনেকৈ, কেতিয়া আহে, আহি কি কৰে? এইটো নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেও এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা, যিসকলে নাজানে তেওঁলোকে কাকো বুজাবও নোৱাৰে তেতিয়া পদ কম হৈ যায়। স্কুলত পঢ়াসকলৰ মাজত কিছুমানৰ চাল-চলন বহুত বেয়া হয় আৰু কিছুমানৰ চাল-চলন সদায় ভাল হৈ থাকে। কোনোবা উপস্থিত থাকে, কোনোবা অনুপস্থিত থাকে। ইয়াত উপস্থিত থকা বুলি তেওঁক কোৱা হয় যিয়ে সদায় পিতাক স্মৰণ কৰে, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকে। পিতাই কয় উঠোঁতে-বহোঁতে তোমালোকে নিজকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি বুজিব লাগে। পাহৰি যোৱা তেতিয়া অনুপস্থিত হৈ যোৱা, যেতিয়া সদায় উপস্থিত থাকিবা তেতিয়া উচ্চ পদ পাবা, পাহৰি গ'লে কম পদ পাবা। পিতাই জানে এতিয়া সময় আছে। উচ্চ পদ পাবলগীয়াসকলৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰ ঘূৰি থাকিব। এনেকৈ কোৱা হয় - শিৱবাবা স্মৃতিত থাকক, মুখত জ্ঞান অমৃত হওঁক তেতিয়া প্ৰাণ দেহৰ পৰা ওলাওক। যদি কিবা বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি থাকে তেন্তে অন্তিম সময়ত সেইটো স্মৃতিলৈ আহিব। খোৱাৰ লোভ থাকিলে তেতিয়া মৃত্যুৰ সময়ত সেই বস্তুটোৱে স্মৃতিলৈ আহি থাকিব, এইটো খাওঁ। তেতিয়া পদ ব্ৰষ্ট হৈ যাব। পিতাইতো কয় - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ মৃত্যুবৰণ কৰা, অন্য একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কোনো সম্বন্ধ অবিহনে যেনেকৈ আত্মা আহিছে, তেনেকৈয়ে যাব লাগিব। লোভো কোনো কম নহয়। লোভ থাকিলে অন্তিম সময়ত সেয়াই স্মৃতিলৈ আহি থাকিব, প্ৰাপ্তি নহ'লে সেইটো আশাতে মৃত্যু হৈ যাব সেই কাৰণে তোমালোক সন্তানসকলৰ লোভ আদিও থকা উচিত নহয়। পিতাই বহুত বুজায় কিন্তু বুজি পাওঁতা জনেহে বুজি পায়। পিতাৰ স্মৃতিক একেবাৰে হৃদয়ত লগাই লোৱা - বাবা, অহ' বাবা। "বাবা-বাবা" বুলি মুখেৰে ক'বও নালাগে। অজপাজপ (মনেৰে স্মৰণ) চলি থাকিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত, কৰ্মাৰ্থত অৱস্থাত এই দেহ ত্যাগ কৰিলে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) প্ৰেমেৰে ভৰপূৰ গঙ্গা হ'ব লাগে। সকলোৰে প্ৰতি প্ৰেমৰ দৃষ্টি ৰাখিব লাগে। কেতিয়াও মুখেৰে ওলোটো কথা উচ্চাৰিত কৰিব নালাগে।

(2) কোনো বস্তুৰ প্ৰতি লোভ ৰাখিব নালাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ থাকিব লাগে। অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে অন্তিম সময়ত কোনো বস্তু স্মৃতিলৈ নাহে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনত শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি ৰূপী মেডেল প্ৰাপ্ত কৰোঁতা বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ হোৱা তোমালোক সকলোৰে নিজৰ স্বস্থিতি ভালতকৈও ভাল কৰি তুলিবলৈকে ব্ৰাহ্মণ হৈছা। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিয়েই তোমালোকৰ প্ৰপাৰ্টি (সম্পত্তি)। এয়াই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ মেডেল। যিয়ে এই মেডেল প্ৰাপ্ত কৰি লয় তেওঁ সদায় অচল অটল একৰস স্থিতিত থাকি, সদায় নিচিন্ত, বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ হৈ যায়। তেওঁ সকলো ইচ্ছাৰ পৰা মুক্ত, ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) স্বৰূপ হৈ যায়।

স্লোগান: দেহ অভিমানক সমাপ্ত কৰি দিয়া তেতিয়া সকলো পৰিস্থিতি স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ মধুৰ মহাবাক্য

“এই সংগমৰ সময়ত প্ৰেক্ষিকেল মহাভাৰত ৰিপৰিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ আছে।”

চোৱা, মনুষ্যই কয় কোঁৱৰ আৰু পাণ্ডৱৰ নিজৰ মাজত কুৰুক্ষেত্ৰত যুদ্ধ লাগিল আৰু দেখুৱায় যে পাণ্ডৱৰ সংগী ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিওঁতা আছিল কৃষ্ণ, গতিকে যাৰ পক্ষত স্বয়ং প্ৰকৃতি পতি আছে তেওঁলোকৰতো বিজয় নিশ্চয় হ’ব। চোৱা, সকলো কথা মিহলাই দিলে, এতিয়া প্ৰথমে এইটো কথা বুজা যে প্ৰকৃতিপতি কোনো কৃষ্ণ নহয়। প্ৰকৃতিপতিতো পৰম আত্মা হয়, কৃষ্ণতো হৈছে সত্যযুগৰ প্ৰথম দেৱতা, তেওঁক ভগৱান বুলি ক’ব নোৱাৰি। গতিকে পাণ্ডৱৰ সাৰথি আছিল পৰমাত্মা, কৃষ্ণ নহয়। এতিয়া পৰমাত্মাই আমাক সন্তানসকলক কেতিয়াও হিংসা কৰিবলৈ শিকাব নোৱাৰে, আৰু পাণ্ডৱসকলেও হিংসাৰ যুদ্ধ কৰি স্বৰাজ্য লোৱা নাছিল। এই সৃষ্টি হৈছে কৰ্মক্ষেত্ৰ য’ত মনুষ্যই যেনেকুৱা কৰ্মৰ বীজ সিঁচে তেনেকুৱাই ভাল-বেয়া ফল ভোগে। যি কৰ্মক্ষেত্ৰত পাণ্ডৱ অৰ্থাৎ ভাৰত মাতৃ শক্তিৰ অৱতাৰো মজুত আছে। পৰমাত্মা আহেও ভাৰত খণ্ডলৈ সেইবাবে ভাৰত খণ্ডক অবিনাশী বুলি কোৱা হয়। পৰমাত্মাৰ অৱতৰণ মুখ্যত ভাৰত খণ্ডত হৈছে কাৰণ অধৰ্মৰ বৃদ্ধিও ভাৰত খণ্ডৰ পৰা হৈছে। তাতেই পৰমাত্মাই যোগবলৰ দ্বাৰা কোঁৱৰৰ ৰাজ্য শেষ কৰি পাণ্ডৱৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰিলে। গতিকে পৰমাত্মাই আৰ্য্য ধৰ্মৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰিলে কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ মহান পবিত্ৰ ধৰ্ম আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মক পাহৰি নিজকে হিন্দু বুলি কয়। বেচেষাসকলে নিজৰ ধৰ্মক নাজানি আনৰ ধৰ্মৰ লগত একত্ৰিত হৈ গ’ল। গতিকে এই বেহদৰ জ্ঞান, বেহদৰ মালিকে নিজেই শুনায়। এওঁলোকেতো নিজৰ স্ব-ধৰ্মক পাহৰি হদত আৱদ্ধ হৈ গৈছে যাক কোৱা হয় “অতি ধৰ্ম গ্লানি” কিয়নো এইবোৰ সকলো প্ৰকৃতিৰ ধৰ্ম, কিন্তু প্ৰথমে লাগে স্ব-ধৰ্ম, গতিকে প্ৰত্যেকৰে স্ব-ধৰ্ম হৈছে যে “মই আত্মা শান্ত-স্বৰূপ হওঁ” তাৰ পাছত নিজৰ প্ৰকৃতিৰ ধৰ্ম হৈছে দেৱতা ধৰ্ম, এই ৩৩ কোটি ভাৰতবাসী হৈছে দেৱতা। সেই বাবেইতো পৰমাত্মাই কয় - অনেক দেহৰ ধৰ্মক ত্যাগ কৰা, সৰ্ব ধৰ্মানি পৰিত্যজ..... এই হদৰ ধৰ্মত ইমান আন্দোলন হৈ গ’ল। গতিকে এতিয়া এই হদৰ ধৰ্মৰ পৰা ওলাই বেহদলৈ যাব লাগে। সেই বেহদৰ পিতা সৰ্বশক্তিমান পৰমাত্মাৰ লগত যোগ লগাব লাগে সেইবাবে সৰ্বশক্তিমান প্ৰকৃতি পতি হৈছে পৰমাত্মা, কৃষ্ণ নহয়। গতিকে কল্পৰ আগতেও যাৰ পক্ষত স্বয়ং প্ৰকৃতিপতি পৰমাত্মা আছিল তেওঁলোকৰ বিজয়ৰ গায়ন কৰা হৈছে। অচ্ছা!

ওঁম শান্তি!!